

1

Chemarea la mijlocire

Începutul unui nou deceniu - gândurile curgeau unul după altul în timp ce încercam să adorm într-o cameră de hotel din Bradenton, Florida. Soțul meu, Mike și cu mine tocmai veniserăm cu avionul de-acasă, din Texas pentru a ne întâlni cu niște lideri de rugăciune și pentru a participa la o sesiune de rugăciune pe care noi o numeam “90 de ore de rugăciune pentru anii ‘90”. Cu toții aveam sentimentul că Dumnezeu se mișcă și că era iminentă o revărsare a Duhului Sfânt. Pe măsură ce începeam să mă relaxez, mă gândeam la evenimentele anilor ‘80. Dumnezeu fusese atât de milostiv! Cinci din acei ani mi i-am petrecut adunând lideri de rugăciune din diferite națiuni pentru a fi împreună în ceea ce s-a numit *Generals of Intercession* (Generali ai Mijlocirii). Mike și cu mine învățasem multe pe câmpul de luptă al rugăciunii despre doborârea întăriturilor dușmanului și doream să aflăm care vor fi noile însărcinări pe care ni le va da Dumnezeu.

La ora 2 noaptea, m-am trezit brusc. Semnele îmi erau familiare: simțeam un pericol și eram agitată. Am început să mă rog adânc: “Doamne, care e problema? Este ceva în necaz?” Aproape imediat am văzut în minte imaginea unor prieteni dragi, Dave și Cheryl Barton. Conduceau mașina dinspre Dallas, unde locuiau, înspre locul nostru de întâlnire cu cei trei copii ai lor cuibăriți pe bancheta din spate. Dintr-odată, în viziunea mea, roata din față dreapta s-a desprins și mașina a intrat într-un accident oribil.

Am știut imediat că erau într-un pericol serios și Dumnezeu voia să mă rog ca prezoanele roților să țină până când îi vom vedea și îi vom putea avertiza. Dave făcea o lucrare puternică pentru Dumnezeu cu cartea sa „America: a te ruga sau a nu te ruga?” și era ținta unui atac spiritual. Au trecut ore întregi și eu mă rugam fierbinte ca Dumnezeu să țină la locul ei acea roată și să-i protejeze. Întreaga noapte am simțit o luptă teribilă în ceruri.

A doua zi m-am învărtit mult pe la recepție până când am aflat că sosiseră. Am alergat la camera lor și i-am întrebat pe nerăsuflăte: “Sunteți bine? S-a

întâmpat ceva cu mașina?” Între îmbrățișări mi-au spus că totul era în regulă. După ce le-am povestit despre noaptea mea de rugăciune, Cheryl a spus că auzise un zgomot ciudat în mașină, dar pe care Dave nu-l remarcase. I-am rugat să verifice prezoanele roții din dreapta. Dave și cu Cheryl mă cunosc destul de bine ca să știe că nu aș spune aceasta fără motiv; așa că înainte de a porni iarăși la drum, Dave și cu Mike au dus mașina la un service auto.

Când s-au întors în cele din urmă la hotel zâmbeau cu gura până la urechi. Mike avea o geantă mică în mână. „Trofee mijlocirii”, spunea el. Înăuntru erau prezoanele roții cu pricina.

Ascultându-le povestea, ne-am minunat de mila și grija lui Dumnezeu pentru familia Barton. Mecanicul a desfăcut mai întâi prezoanele roții din stânga și a exclamat “Nu înțeleg cum ați putut conduce fără să aveți probleme.” După ce a verificat roata din dreapta a fost și mai șocat: “Aceasta e mai șubredă decât cealaltă!” A zis că nu era posibil să conducă mașina fără ca roțile să se desprindă. A continuat să explice că osia, care ar fi trebuit să fie complet distrusă, nu a fost deloc afectată.

Dave a zâmbit și ne-a spus: “Nu puteam scăpa ocazia de a vorbi despre Dumnezeu, așa că am spus ‘știți de ce am venit să verificăm roțile?’” Următoarele 30 de minute cei doi bărbați au mărturisit despre Domnul acestui mecanic uimit și I-am mulțumit Domnului în inima mea pentru că m-a trezit în miezul nopții să mă rog.

Poate ați avut o experiență în care v-ați simțit îndemnați să vă rugați pentru o nevoie urgentă. Sau poate ați auzit povestiri de la alți mijlocitori și aveți întrebări: De unde știi dacă cineva are nevoie de rugăciunile tale? Cum să te rogi? Rugăciunile noastre chiar îl înving pe diavol? Putem să înlăturăm planurile de distrugere?

E nevoie de curaj și de perseverență pentru a fi genul de mijlocitor care să producă o schimbare. Nu este întotdeauna ușor. Dar dacă vă interesează să puneți în aplicare voia Domnului și dacă sunteți luptători în rugăciune, lider de rugăciune, pastor sau pur și simplu un creștin care se roagă, puteți recunoaște chemarea lui Dumnezeu la mijlocire și la a purta un război sfânt împotriva dușmanului.

Înainte de a intra în ABC-ul mijlocirii militante vreau să vă povestesc despre cele trei faze sau adâncimi prin care m-a purtat Dumnezeu, care sper să vă ajute să înțelegeți ce s-ar putea să facă El în viața voastră. Pentru mine a fost o cu totul nouă experiență. De fapt, atunci când Domnul m-a îndemnat la rugăciune, cu mai mult de un deceniu în urmă, nu știam ce se întâmpla. Vedeam doar că mi se întâmpla ceva neobișnuit. Înainte de asta fusesem un creștin „normal”, mamă

și profesoară. Știam că am o chemare de la Dumnezeu pentru viața mea, dar nu știam care era aceasta sau cum trebuia să se împlinească.

Pe măsură ce treceau săptămânile, am început să mă trezesc noaptea în mod regulat. Modelul era mereu același: mă trezeam brusc, aveam mintea foarte clară și mă întrebam de ce. După ce mi s-a întâmplat acest lucru cam o săptămână, mi-am dat în sfârșit seama că mă trezeam probabil cu un motiv. M-am gândit că poate ar trebui să-L întreb pe Dumnezeu despre asta. Ca răspuns la întrebarea mea, Dumnezeu a început să-mi arate începutul minunatei aventuri de a-L sluji pe Regele regilor ca mijlocitoare. Domnul mi-a spus foarte clar că în aceste momente de trezie trebuia să mă rog. Uneori mă trezeam exact la ora 3 timp de o săptămână sau mai bine (ceasul deșteptător al lui Dumnezeu este incredibil), și apoi la ora 2 timp de câteva zile. În timp ce încercam să caut călăuzire, îmi veneau nume și gânduri specifice pentru care să mă rog.

Îmi amintesc că mă gândeam: *Nu e nimeni prin jur care să creadă că am înnebunit. Restul familiei doarme, așa că sunt doar eu cu Dumnezeu.* Așa că mă rugam pe tema acelor gânduri care îmi veneau.

M-am rugat așa o vreme fără să spun nimănui despre asta. Eram sigură că ei vor spune că sunt nebună.

Într-o noapte friguroasă m-am simțit îndemnată să mă rog pentru un pastor pe nume Todd pe care-l știam doar tangențial de la biserica noastră. Mi-am tras plapuma peste cap și am început să șoptesc gândurile care îmi veneau. „Doamne, Todd are nevoie de vindecare și se simte singur și îi e frică. Mă rog ca Tu să-l mângâi, să-l vindeci și să-l faci să știe că nu e singur.” Apoi am mai adăugat un post scriptum : „Doamne, aș dori mult să am o confirmare că aceste rugăciuni înseamnă ceva.” Acest strigăt mi-a ieșit din inimă pentru că în acea noapte de iarnă am avut senzația că era o prostie ceea ce făceam. Am văzut că ceasul arăta ora 3:10.

Răspunsul mi-a venit rapid. În seara următoare la serviciul de seară Todd m-a oprit înainte să ies pe ușă și m-a întrebat dacă poate să vorbească cu mine. El a spus: „Cindy, nu mulți știu asta, dar eu am cancer. Ieri noapte m-am trezit de durere. M-am simțit singur și am strigat spre Dumnezeu „Doamne, nimănui nu-i pasă?” Todd a spus că Dumnezeu i-a vorbit chiar în acel moment și i-a spus: „Cindy Jacobs este trează și se roagă pentru tine”. Era 3:10. Nu mai e nevoie să spun că am rămas perplexă. Tot timpul cât eu mă rugam lucrurile acelea ciudate pentru oameni din toată lumea, însemna într-adevăr ceva! Mai târziu am aflat că Todd fusese vindecat de cancer.

Am fost foarte încurajată de această experiență, așa că, atunci când Dumnezeu m-a trezit cam pe la ora 4 să mă rog pentru ca un bătrân din biserica noastră să

nu se rănească la serviciu, m-am rugat cu mare convingere. Părea că Dumnezeu a vorbit așa de clar încât m-am dus la Buster și i-am spus că Dumnezeu îl va proteja de orice rău la muncă.

În săptămâna următoare, Buster lucra sus pe botul unui Boeing 767. A făcut un pas, și-a pierdut echilibrul, și s-a pomenit căzând de la 3,6 metri, cu fața pe ciment. A rămas acolo câteva clipe sub șocul căderii, apoi a început încet să se verifice în timp ce colegii lui veneau alergând. Spre surprinderea tuturor, avea ceva dureri ușoare, dar, în rest nimic. Protecția lui Dumnezeu a fost o mărturie puternică pentru colegii lui de serviciu.

În dimineața următoarei duminici, Buster m-a luat pe după umeri și mi-a spus incredibila poveste despre mila lui Dumnezeu. Faptul de a fi ferit de accidentare a însemnat mult pentru Buster. Dar și în sufletul meu a însemnat mult. Am înțeles ceva - rugăciunea de mijlocire funcționează într-adevăr!

Trezirea în miez de noapte nu a fost singurul lucru care mi s-a întâmplat în prima fază a antrenării mele în mijlocire. Într-o zi eram la un serviciu de vindecare și o mamă și-a adus băiețelul grav bolnav la rugăciune. Urmărind pastorul punându-și mâinile peste copil, au început să-mi curgă lacrimi pe față. Am înțeles că mi se rupea inima pentru copil, ca și când ar fi fost al meu. După câteva minute mi-am pus capul pe genunchi și am încercat să fiu cât mai discretă. Mike încerca să mă mângâie. Nici unul dintre noi nu înțelegeam exact ce se întâmpla.

Dintr-odată, plânsul a dispărut tot așa de repede pe cum apăruse! Am luat niște șervețele, mi-am șters ochii, mi-am suflat nasul și m-am uitat în jur să văd dacă îmi observase cineva ieșirea. Se părea că nu văzuse nimeni. Apoi am realizat că aveam adânc în suflet un sentiment de pace și de încântare; știam că Dumnezeu făcuse ceva pentru copilul acela. Știam că va fi bine. Mai târziu am citit că Charles Spurgeon numea lacrimile, ”rugăciuni lichide.”

Alte întâmplări remarcabile mi s-au întâmplat, care erau noi pentru mine. Într-o zi, în cursul unei întâlniri de rugăciune în casa noastră, ne rugam pentru un serviciu pentru Mike. Fusese concediat de la o companie de zbor și aveam nevoie disperată să găsească altceva. Dintr-o dată am început să râd tare! Cu cât râdeam mai tare cu atât mai mult vroiam să mă opresc. Râsul nu părea un lucru potrivit atunci, ba mai mult, ceilalți se uitau lung la mine. Mult mai târziu am găsit versetul care spune (Psalm 126:1-2):

Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam.
Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, și limba de cântări de veselie.
Atunci se spunea printre neamuri: «Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!»

Sunt convinsă că noul serviciu i-a fost dat lui Mike chiar în acel moment în locurile cerești, deși de-abia peste două luni s-a materializat ceea ce s-a întâmplat atunci în duh.

De ce mi se întâmplau aceste lucruri? Se pare că Dumnezeu mi-a luat în serios niște rugăciuni pe care le-am făcut prea pripit, înainte de a începe aceste experiențe. Dumnezeu a început să-mi reamintească că anterior acestor experiențe neobișnuite spusese: „Doamne, folosește-mă cum crezi Tu de cuviință. Voi face tot ce-mi vei cere să fac, mă voi duce oriunde îmi vei spune să merg, oricum.” Un anumit verset m-a atins în mod deosebit în timp ce citeam Scriptura pentru a găsi călăuzire: „Caut printre ei un om care... să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru țară...” (Ezechiel 22:30). Atunci am văzut că Dumnezeu mă alesese să fiu o mijlocitoare.

Timp de câțiva ani m-am rugat așa cum îmi arăta Duhul Sfânt. Nu știam de ce mă rugam așa cum o făceam, însă eram mulțumită că aduce rezultate pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Pe măsură ce îmi creștea încrederea că pot fi folosită de Domnul pentru a sta în spărtură, părea că oamenii începeau să-și spună unul altuia despre răspunsuri uimitoare la rugăciuni, de felul celor întâmplăte cu Buster și Todd. Câteva biserici m-au rugat să vorbesc despre mijlocire și am căutat în Cuvânt să văd cum aș putea să-i învăț și pe alții să mijlocească. Mă bucuram că lucrarea mea creștea și că se deschideau multe uși, când, într-o zi, Dumnezeu mi-a spus: „Cindy, vreau să lași lucrarea de-o parte și să înveți să mijlocești.” Bine, mă gândeam eu, dar asta am și făcut până acum, dar dintr-odată m-a copleșit sentimentul că, de fapt, nu știam deloc să mă rog. După un timp de luptă în inima mea am spus: „Da, Doamne.”

Așa a început faza a doua, care este baza învățaturii din această carte. Dumnezeu mi-a continuat educația prezentându-mi unii dintre cei mai mari mijlocitori ai Săi - legende vii ale rugăciunii. Unii dintre ei s-au dus acasă la Domnul. Alții sunt încă la lucru pentru Împărăție. Am petrecut momente minunate de rugăciune. Am învățat un principiu în acest timp, și anume că mijlocirea nu se învață, pe cât se prinde. Aceasta înseamnă că am crescut mai mult experimentând puterea Duhului Sfânt la lucru și dorind să am și eu parte de El, decât studiind sistematic despre aceste lucruri. Mijlocitorilor li se pare greu să analizeze ceea ce fac pentru că s-au obișnuit să se lase la o parte pe ei înșiși și să se concentreze pe voia lui Dumnezeu pentru viața lor de rugăciune. Așa că am observat și am învățat.

Mulți giganți ai rugăciunii sunt cei mai smeriți slujitori ai lui Dumnezeu pe

care îi poți găsi. Unul dintre aceștia este domnul B. J. Willhite. El găsește că termenul de mijlocitor îi intimidează pe oameni, dar oricine poate fi un “rugător”. Bob a primit o moștenire de la astfel de rugători din viața sa. Mama lui a fost o puternică luptătoare în rugăciune și a și plecat la Domnul în timp ce era în genunchi, rugându-se. La puțin timp după aceasta, mătușa sa a îngenucheat în rugăciune și a pășit în eternitate. Eu numesc aceasta a merge din slavă în slavă !

La 19 ani Bob a început să-L caute pe Domnul cu insistență. În timpul acela mergea la biserica Glad Tidings Tabernacle din San Francisco și se strecura în sala lor de rugăciune. Nu numai că L-a întâlnit pe Dumnezeu acolo, dar zi de zi asculta cum o femeie agoniza în mijlocire. Plângea și iarăși plângea. El a fost foarte mișcat auzind-o cum striga la Dumnezeu pentru poporul indian. ”Pe vremea aceea nu puteam înțelege de unde există atâtea lacrimi în ochi.” Dumnezeu a avut un scop prin ceea ce l-a făcut să audă, pentru că, cum am mai spus deja, mijlocirea mai mult se prinde decât se învață. Pe când acea femeie mijlocea în travaliu pentru o națiune pe care poate nu avea ocazia să o vadă niciodată, Dumnezeu a deschis adâncimile mijlocirii în Bob Willhite. Strigând către Domnul, el a fost umplut cu puterea Duhului Sfânt și a primit o dorință puternică de a se apropia de Dumnezeu.

Bob vorbește despre experiența sa în cartea sa „De ce să ne rugăm?”:

Până atunci nu mai auzisem pe nimeni rugându-se ca un popor să fie salvat. Dar, studiind Cuvântul am observat că în Psalmul 2:8 Tatăl Îi vorbește Fiului: “Cere-Mi, și-Ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpânire!”

Dumnezeu l-a luat pe acel tânăr de 19 ani și l-a învățat cum să se roage. Bob este singura persoană care a primit vreodată titlul de Doctor al Universității Oral Roberts ca “apostol al rugăciunii”. Astăzi conduce Ambasada Națională a Rugăciunii de la Washington D.C., care trimite zilnic mesaje de rugăciune în toată America.

Un alt mijlocitor care mi-a atins puternic viața este Dick Eastman. Ca și Bob Willhite, moștenirea spirituală a lui Dick este bogată în mijlocire. Dick este președintele unei organizații numite Fiecare Casă Pentru Cristos (fostă World Literature Crusade). Misiunea lor este ca Mesajul Evangheliei să fie distribuit în fiecare casă din lume. Organizația aceasta a primit până la 160.000 de scrisori pe lună, de pe tot globul, de la persoane care s-au hotărât să Îl urmeze pe Cristos. Dick a mai încorporat o lucrare de rugăciune cu numele Change the World Ministries (Schimbați Lumea) la trustul EHC. Cred că această îmbinare

de rugăciune și evanghelizare este elementul cheie în strategia lui Dumnezeu pentru atingerea întregii lumi.

Într-un interviu recent cu Dick și soția lui, Dee, l-am întrebat: “Dick, ce eveniment din viața ta ți-a influențat mai mult chemarea spre rugăciune?” El a zâmbit larg răspunzându-mi: “N-am avut niciodată nevoie de un ceas deșteptător în copilărie. În fiecare dimineață mă trezeam la auzul vocii mamei mele, care se ruga.” Mama lui Dick, Lorraine, a mijlocit cu conștiinciozitate pentru fiul ei. De asemenea și-a investit timpul în a se ruga pentru națiuni, iar Dumnezeu i-a răspuns acestor rugăciuni prin fiul ei.

În mod surprinzător, Dick nu a avut o tinerețe model. De fapt, era destul de rebel. El povestește în cartea sa „Dragostea pe genunchi” :

Pe când eram un tânăr rebel, implicat în furturi și hoții grave deja la 17 ani, mama mea stătea în rugăciune împotriva întunericii care mă împresura, cerând ca lumina lui Isus Cristos să-mi pătrundă în inimă.

Îmi amintesc în special ziua în care, rugăciunile mamei parcă mă ajungeau din urmă. Vorbeam la telefon cu Mike, partenerul meu de prostii, care mă chema să mergem la o piscină mare din apropiere. Puseseam noi la cale o șmecherie pe care o puneam în aplicare prin locurile unde cei care înotau, își lăsau prosoape, genți de plajă, chiar poșete și portmonee. Când oamenii intrau în apă, noi ne plimbam ca din întâmplare pe acolo, alegeam un prosop uitat sau o poșetă sau un portmoneu, și ne așezam pătura deasupra. După ce ne jucam câteva minute cu o minge, ne luam pătura, cu poșeta sau portmoneul care era acum dedesubt, și plecam de acolo cu toată inocența.

Totuși, în duminica aceea în care a sunat Mike, mi-a venit să fac ceva ciudat. Nu doar că l-am refuzat, dar i-am spus că niciodată nu voi mai face așa ceva. Nu am putut să-i explic de ce. Tot ce i-am putut spune era că viața mea se schimba.

Mike s-a hotărât să meargă singur în acea zi, și nu și-a dat seama că un bărbat necunoscut care stătea pe dealul de lângă piscină, l-a văzut și a chemat poliția. Mike a fost arestat și dus la închisoare. În seara aceea, pentru că era duminică, m-am dus la biserică. Dumnezeu începuse să răspundă rugăciunilor mamei mele.

Rugăciunile lui Lorraine Eastman s-au înmulțit atunci când fiul ei a plecat la facultate. În timp ce Lorraine se ruga cu ardoare pentru fiul ei, Dumnezeu a început să-i vorbească lui Dick într-un loc neobișnuit - vestiarul căminului unde locuia. Acel vestiar mare a fost pista de lansare pentru o lucrare de rugăciune de dimensiuni mondiale.

Ne vom mai întâlni cu aceștia și cu alți luptători în rugăciune pe măsură ce voi povesti lucruri uimitoare pe care Dumnezeu le-a făcut prin ei. Faptul de a-i cunoaște a avut o nespusă importanță pentru mine. Am ascultat și le-am observat metodele și am rămas înmărmurită de răspunsurile pe care le-au produs rugăciunile lor. Au avut răbdare cu mine când le puneam o mulțime de întrebări: ”De ce te-ai rugat așa? Are același rezultat de fiecare dată când te rogi în felul acesta? De unde să știi cât de mult să mă rog?”. Această carte este în primul rând o compilație a comorilor extrase din adâncurile rugăciunilor unora dintre giganții rugăciunii. Știu că dorința lor ar fi să transmit viitorilor luptători ai rugăciunii învățătura pe care mi-au dat-o mie și altora în școala rugăciunii. Sunt lecții care trebuie aplicate încontinuu pentru a sta în mijlocire așa cum ne vrea Dumnezeu. Pentru a putea lupta eficient, trebuie să ne ascuțim constant sabia în Cuvântul Său și în prezența Sa.

Un alt aspect al antrenării mele în timpul acestei a doua faze, au fost cărțile acestor oameni și ale altor autori ca E.M. Bounds și Andrew Murray. Dumnezeu mi-a vorbit puternic prin cartea lui Norman Grubb, „Rees Howells, mijlocitorul”. Am fost atât de mișcată de viața acelui galez de la începutul secolului, încât obișnuiam să citesc un capitol și să plâng, apoi să aștept o săptămână până a putea să continui, pentru că fiecare capitol mă îndemna și mai mult să mă adâncesc în lucrarea pe care am început-o. Ca rezultat al unei puternice întâlniri cu Dumnezeu, el a fost pregătit, ales și echipat de Duhul Sfânt în timpul trezirii spirituale din Tara Galilor.

Dumnezeu a început să-Și ridice oameni ca și Rees Howells în timpul marii treziri pentru a-i face mijlocitori și învățători, să poarte povara celor nou-născuți, să se roage pentru ei și să-i conducă. Acești tineri mijlocitori au aflat curând cât era de mare puterea vrăjmașului sufletelor. Cum a spus și Rees Howells mai târziu: “Mijlocirea prin Duhul Sfânt pentru sfinți în actuala lume păcătoasă, trebuie făcută prin credincioși umpluți de Duhul Sfânt.”

Dumnezeu mai avea multe să-mi arate despre mijlocire. Faza a treia coincide cu fondarea organizației Generals of Intercession. Atunci am învățat despre porțile dușmanului și cum putem intra în stăpânirea lor, ceea ce vă voi povesti și vouă.